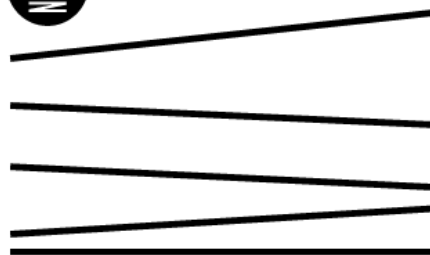

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Tennyson, Alfred.; fra det Engelske ved A. Munch.

Titel | Title:

Enoch Arden : Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Forlagsbureauet, 1866

Fysiske størrelse | Physical extent:

63 s.

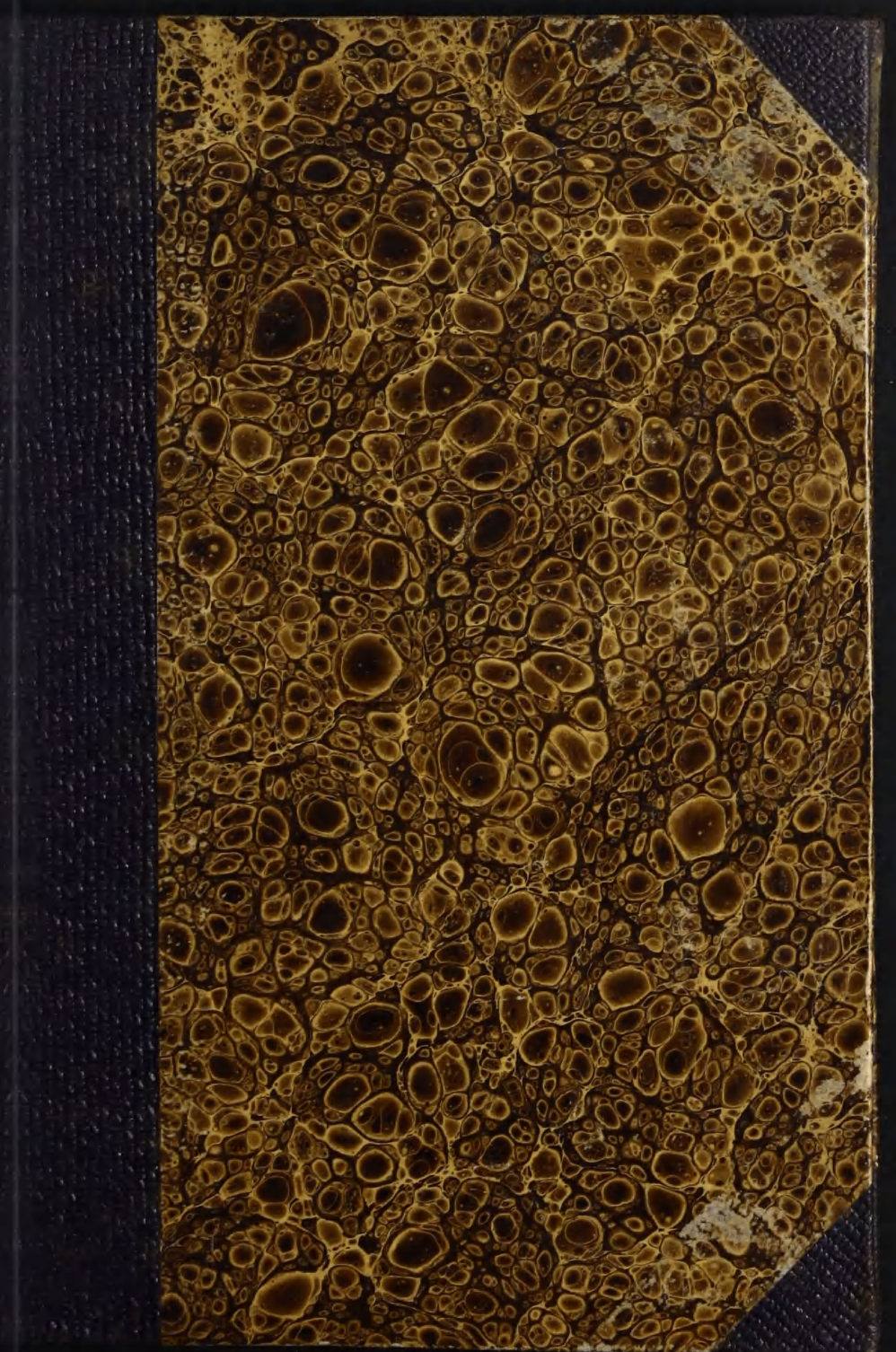
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

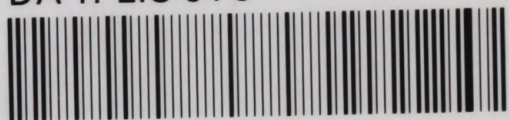
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54, - 330

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 04869 0

+ REX

ENOCH ARDEN.

D I G T

A F

ALFRED TENNYSON.

F R A D E T E N G E L S K E

V E D

A. MUNCH.

FORLAGSBUREAUET I KJØBENHAVN.

(O. H. Delbanco. G. E. C. Gad. Gyldendalske Boghandel. C. C. Lose.)

THIELES BOGTRYKKERI.

1866.

I lange Klippestrand er der en Kløft,
Hvor Havets Skum paa gule Sandbund slaar;
Bag den en Klynge røde Tage om
Et lidet Værft, en mosbegroet Kirke;
Lidt høiere en Gade, smal og lang,
Imod en taarnhøi Mølle stiger op,
Og saa mod Himlen høit en graabrun Hede
Med danske Kjæmpehøie, samt en Skov
Af Hasselbuske, der med Grønt udfylder
I nøgne Hede en skaalformet Hulning,
Som flittigen hver Høst hjemsøges af
De unge Nøddesamlere fra Byen.

Paa denne Strand, et hundred Aar vel siden,
Tre Børn af trende Huse: Annie Lee,
Blandt Havnens Smaapiger den yndigste,
Og Philip Ray, den rige Møllers Søn,
Og Enoch Arden, simpel Sømandsgut,
Gjort faderløs ved Skibbrud, legede
Paa Strandens Bred imellem alskens Vrag,
Som Tougværksruller, sorte Fiskernet,
Forrustne Ankere, optrukne Baade.
De bygged Fæstninger i løse Sand,
Og passed paa, naar disse blev flydt over —
Eller de fulgte med og flyede atter
Den hvide Brænding, saa de efterlod
Hver Dag i vaade Sand smaa, lette Fodspor,
Som og hver Dag blev skyllet ud igjen.

Ind under Klippen løb en snever Hule,
Der leged Børnene: „at holde Huus“,
En Dag var Enoch Vært, Philip den næste,

Men Annie var bestandig Husets Frue.
Dog undertiden vilde Enoch vel
Besidde Huset hele Ugen over:
„Det er mit Huus, og hun min lille Kone.“
„Min ogsaa,“ sagde Philip, „hver vor Gang!“
Naar saa de stredes, og den stærke Enoch
Blev Mester, kunde Philip skriges ud:
„Enoch! jeg hader Dig!“ imens hans blaa
Og milde Dueøine strømmed over
Af hjælpeløse Vredestaarere. Da
Græd og i Selskab med den lille Kone,
Og bad dem ikke slaaes for hendes Skyld:
Hun vilde være Begges lille Kone.

Men da nu Barne-Morgenrøden svandt,
Og Livets Sol opsteg med nyfølt Varme
For Begge, Begge fæstede sit Hjerte
Ved denne samme Pige. Enoch talte,
Men Philip elskede i Taushed. Pigen

Lod til at være mildere mod Philip,
End imod Enoch, men hun elsked denne,
Skjøndt selv hun ikke vidste det, og vilde
Benegtet det, hvis hun var bleven spurgt.
Nu Enoch satte sig et stadigt Maal:
At spare, samle til det Yderste,
At købe sig en egen Baad, og skabe
Et Hjem for Annie. Og med saadan Fremgang,
At der tilsidst ei fandtes mere heldig
Og mere dristig Fisker milevidt
Paa denne brændingslagne Kyst, end Enoch.
Tillige havde han og tjent et Aar
Ombord paa Handelsskib, og dannet sig
Til helbefaren Sømand. Trende Gange
Han havde og et Menneske udrevet
Af vilde Bølgers frygtelige Greb,
Og alle Folk betragtede ham med Yndest.
Og før han fyldte enogtyve Aar
Han havde kjøbt sig egen Baad, og dannet

Et Hjem for Annie, som en Rede net
Midtveis i Strædet, der mod Møllen steg.

Da hændte det en klar og gylden Høstdag
At Byens yngre Folk tog sig en Fristund,
Og Store, Smaa med Sække, Kurve gik
Til Hasselskoven op, at plukke Nødder.
Philip, hvis Fader just laa syg, sad hjemme
En Time efter. Da han siden steg
Til Høiens Top, just der, hvor Skovens Rand
Brat vifted ned mod Dybet, saae han Parret,
Enoch og Annie, sidde Haand i Haand,
Hans dybgraa Øine og veirbidte Ansigt
Helt oplyst af en stille, hellig Ild,
Der brændte som en Altarlue. Philip
Useet saae til — og klart i deres Øine,
I deres Aasyn læste han sin Dom.
Og da nu deres Læber mødtes, stønned
Han dybt og sneg sig sagteligen bort,

Og som et saaret Dyr han stille krøb
Ned i det Tykkeste af Skovens Hulning.
Der, mens de Andres Fryd lød vidt omkring,
Useet han havde nu sin mørke Time,
Og stod saa op, og vandred ene hjem
Med en livsvarig Hunger i sit Hjerte.

Saa holdt de Bryllup nu, og lysteligt
Lød Klokkerne, og lysteligt svandt Aar,
Syv lykkelige Aar i Sundhed, Velstand,
Gjensidig Kjærlighed og hædret Arbeid.
Der kom og Børn — en Datter først. Hos ham
Med Barnets første Skrig da vaagned Ønsket,
At samle, spare til det Yderste,
For til sit Barn at kunne give bedre
Opdragelse, end hans og hendes var.
Det Ønske gjentog sig, da to Aar efter
Der kom en Dreng, som blev for Moderen

En Engletrøst i hendes Ensomhed,
 Naar Enoch ude var paa vrede Hav,
 Hvadheller færdedes paa Landet. Thi
 Vel kjendt og seet var Enochs hvide Hest,
 Og Enochs Bytte fra det salte Dyb
 I Vidiekurven, lugtende af Søvand,
 Og Enochs eget stærke, friske Aasyn,
 Veirbidt og rødt af tusind Vinterstorme, —
 Kjendt, ikke blot paa Markedet, men og
 I Løvhæk-Veiene hinsides Heden,
 Ja lige til den Løvehvalp af Steen,
 Og Taxustræet, klippet ud som Paafugl,
 Der vogted Indgangen til Herregaarden,
 Hvis Fredagskost af Enoch blev besørget.

Da, som alt Jordisk vexler, kom Forandring.
 Ti Mile nordværts for den lille Havn
 Der aabned sig en større Havneplads,

Did pleied Enoch af og til at gaae
Tillands, tilsøs. Engang, mens han var der,
Han entred op i Masten af et Skib,
Og ved et Uheld gled og styrted ned.
Et Been var brækket, da de tog ham op.
Og mens han laa der under Kur, hans Hustru
Ham fødte nok en Søn, fra Fødslen svag,
En anden Haand sig stjal og i hans Næring,
Tog hendes Brød og deres. Derfor, skjøndt
Han var en rolig og gudfrygtig Mand,
Dog, som han laae der ubeskjæftiget,
Faldt Tvivl og mørke Tanker over ham.
Som Mareridt om Natten syntes han
See sine Børn at friste nu for stedse
Et usselt, ringe Liv fra Haand til Mund,
Og Den, han elsked, bragt til Tiggerstaven.
Da bad han: „Herre, frels dem dog fra dette,
Hvad end der saa skal komme over mig!“
Og mens han bad, kom Rederen af Skibet,

Som Enoch havde fareet med; han havde
Hørt om hans Uheld, kjendte Mandens Værd.
Nu rusted han sit Skib til China ud,
Og mangled end en Baadsmand. Vilde Enoch
Gaae med? Der var end mange Uger til
At Skibet skulde seile her fra Havnen.
Mon Enoch vilde tage denne Plads?
Og Enoch uden Nølen strax slog til,
Thi paa sin Bøn han deri saae et Svar.

Saa denne Skygge af en Sorg nu syntes
Ei større, end som naar en liden Sky
Afskjærer Solens stolte Middagsbane,
Og danner som en Ø af Lys i Rummet.
Og dog — hans Viv — hans Børn — naar han var
borte,
Hvorledes skulde det saa gaae med dem?
Saa Enoch længe laae og tænkte over:

At sælge Baaden? den var ham saa kjær,
Vel mangan Storm i den han havde trodset,
Han kjendte den, som Rytteren sin Hest.
Dog, — sælge den — og for hvad den indbragte
At kjøbe Varer til en lille Handel
For Annie, med hvad Søfolk trængte til,
Saa kunde hun jo holde Huset oppe
Mens han var borte. Og han selv, han kunde
Jo ogsaa drive Handel hisset ude,
Han kunde gjøre Reisen flere Gange,
Saa tidt det var nødvendigt. Saa tilsidst
Han skulde vende rig tilbage, kjøbe
Et større Fartøi, som gav større Vinding,
Og føre da et let og roligt Liv,
Opdrage godt og fromt de søde Smaa,
Og iblandt Sine leve hen i Fred.

Saa Enoch i sit Hjerte ordned Alt.

Da hjem han vendte, fandt han Annie bleg,

Med yngste, sygelige Barn ved Brystet;
Hun fløi imod ham med et Glædesskrig,
Det svage Barn hun lagde i hans Arme,
Og Enoch tog det, følte paa dets Lemmer,
Dets Vægt han roste, kyssed det som Fader,
Men havde ikke Hjerte til at nævne
Sin Plan for Annie før den næste Morgen.

Nu talte han. Da, første Gang vel siden
Hans gyldne Ring omsluttet hendes Finger,
Hun stred imod hans Villie. Ikke dog
Med Støi og voldsom Klage stod hun mod —
Men kun med mange Bønner, mange 'Taarer,
Mangt sødt bedrøvet Kys ved Dag, ved Nat,
Besvor hun ham, bønfuldt ham, hvis han brød
Sig end om hende, om de kjære Børn,
Da ei at skilles fra dem, ei at gaae —
Thi hun var vis paa, der kom Ondt deraf.
Han, som ei tænkte paa sig selv, men kun

Paa hende, hendes Smaa, lod hende bede
Forgjæves dog, holdt sorgfuld paa sin Villie
Og førte den igjennem som en Mand.

Thi skilte Enoch sig ved gamle Søven,
Indkjøbte Gods og Varer, og tog fat
Paa at indrette deres Rum mod Gaden
Med Hylder og med Disk for Varerne.
Saa Dagen lang, til sidste Dag i Hjemmet,
Han rysted deres lille, nette Stue
Med Hammer og med Øx, med Bor og Sag,
Mens Annie ved den Larmen troede høre
Sit eget Dødsskafot at reises op.
Men han blev ved til Enden, ordned Alt
I knappe Rum saa nøie og saa net,
Fast som Naturen selv sit Blomsterblad,
Sit Frø indpakker. For sin Annie saa
Arbeided han til sent den sidste Aften —

Steg derpaa træt til deres lille Kammer
Og sov der tungt til ud paa Morgen.

Og Enoch hilste denne sidste Morgen
Med Smil og Mod, han loe ad Annies Frygt,
Kun ikke forsaavidt som den var hendes;
Dog Enoch, som en brav, gudfrygtig Mand,
Sig bøied, og i det Mystorium,
Hvor Gud i Mennesket er en og samme
Med Mennesket i Gud, han nedbad from
Velsignelse for Hustru og for Børn,
Hvad end der skulde times ham. Og derpaa
Han sagde: „Annie, denne Reise skal
Med Guds Hjælp bringe Solskin for os Alle,
Hold Huset rede, Arnen tændt for mig,
Thi før Du veed det, er jeg her igjen!“
Saa, mens han sagte gynged Drengens Vugge,
„Og han, det lille, søde, svage Noer!

Jeg elsker ham just mere for hans Svaghed —
Gud signe ham! han paa mit Knæ skal sidde,
Jeg vil fortælle ham om fjerne Lande,
Og faae ham lystig, naar jeg kommer hjem.
Nu Annie, kom! smil til mig før jeg gaar!“

Mens saa han vedblev fuld af Haab, hun lytted,
Og næsten haabed selv, men da han vendte
Sin Tales Løb til mere Alvor hen,
Paa simpel Sømandsviis nu prækende
Om Forsyn og om Tro paa Gud, hun hørte
Og hørte ikke, ret som Landsbypigen,
Der under Kildespringet sætter ned
Sin Vandspand, og saa tænkende paa ham,
Der pleiede at fylde den for hende,
Kun hører halvt, mens Vandet flyder over.

Til sidst hun talte: „Enoch, Du er viis, —
Og dog, trods al din Viisdom, veed jeg godt,

At jeg skal aldrig see dit Aasyn meer.“
 „Nu,“ sagde han, „saa skal jeg see paa dit!
 Det Skib, jeg gaar med, seiler her forbi. —
 (Han nævned Dagen) laan en Sømandskikkert,
 See ud til mig, og lee ad al din Frygt.“

Men da af disse sidste Øieblikke
 Det allersidste kom, han sagde: „Annie!
 „Min Pige! nu frisk Mod — vær trøstig kun!
 Pas vel paa Børnene, hold Alting klart
 Til hjem jeg vender, thi nu maa jeg gaae!
 Ængst Dig ei meer for mig. Om dog Du ængstes,
 Kast al din Sorg paa Gud! Det Anker holder.
 Er Han ei ogsaa hist i Morgenlandet
 Yderst mod Øst? Om jeg end flygter did,
 Kan jeg gaae fra Ham? Hans er ogsaa Havet,
 Havet er Hans, Han skabte det.“

Nu Enoch

Sig reiste op, slog sine stærke Arme

Om Hustruen, der vilde segne ned,
Kyssed de Smaa, der saae med Undren Alt.
Men da saa Annie vilde løfte op
Den Mindste, som i Vuggen slumred efter
En søvnløs Febernatt, han hvisket blidt:
„Væk ham ei, lad ham sove, hvordan skulde
Vel Barnet huske dette?“ kyssed ham
Saa ømt i Vuggen. Annie klipped da
Fra Gluttens Pande let en liden Lok,
Gav den til Faderen, som tro den gjemte
Sit hele Liv. I Hast sin Bylt han tog,
Med Haanden vifted kun — og gik sin Vei.

Da nu den Dag, som Enoch nævned, kom,
En Kikkert laante hun og saae derud —
Men Alt forgjæves dog. Maaskee hun kunde
Ei stille Glasset ret, maaskee var Øiet
Af Taarer blændet, Haanden skjælvende, —

Hun saae ham ei, — og mens han viftende
Paa Dækket stod — Momentet svandt — og Skibet.

Til sidste Glimt af Seilet dukked under,
Hun saae derefter, — gik saa hjem med Graad.
Og saa, endskjøndt hans Fravær hun begræd
Som var han død, hun ei desmindre tvang
Sin Villie tungt til Sammenklang med hans.
Dog trivedes ei hendes Næring ret,
Da hun var ikke vant til Handel, kunde
Eiheller med lidt Snuhed bøde paa det,
Var ei istand til Falskhed, ikke til
At fordre meget og saa tage mindre.
Dog frygted hun hvad Enoch vilde sige,
Thi meer end eengang under Dagens Tryk
Hun havde sine Varer solgt for mindre,
End hvad hun havde givet for dem selv.
Hun vidste det var galt, med Angst det vidste —

Saaledes dog, idet hun ventede paa
De Nyheder, som aldrig vilde komme, —
Hun vandt for Sine et nødtørftigt Ophold,
Og leved saa et taust, tungsindigt Liv.

Nu var det tredie Barn helt svageligt
Fra Fødslen af, og blev kun sygere
Skjøndt Annie pleied det med al en Moders
Trofaste Æmhed. Ikke destomindre,
Hvad enten hendes Gjærning kaldte hende
For ofte fra det, eller der var Mangel
Paa hvad det trængte til, eller paa Midler
Til at betale Den, som kunde sige
Hvad mest det trængte til — hvad nu det var —
Barnet svandt hen, og før hun blev det vaer,
Den lille Uskyldssjæl let flagred bort,
Som fangen Fugl, der flygter pludselig.

Den samme Uge, da hun det begrov,
Blev Philips fuldtro Hjerte, som kun slog
For hendes Fred, af Anger rørt, fordi
Saa lang en Tid han havde holdt sig fjern.
(Thi siden Enoch reiste, havde han
Ei Annie seet). „O sikkert,“ sagde han,
„Jeg hende nu tør see, maaskee jeg kan
Dog være hende lidt til Trøst.“ Saa gik
Han da derhen, skred først igjennem ydre,
Ensomme Rum mod Gaden, standsed saa
Et Øieblik foran en indre Dør,
Tre Gange banked han paa den — da Ingen
Saa lukked op, han traadte ind. Men Annie,
Som sad der ene med sin store Sorg
Og nys var kommet hjem fra Barnets Grav,
Brød sig ei om at skue Nogens Ansigt,
Men vendte sit mod Væggen om, og græd.
Philip blev staaende og sagde brudt:
„Annie, jeg kom, at bede om en Gunst!“

Han talte. Smerteslyden i det Svar,
Hun stønned frem: „En Gunst fra En saa arm
Og saa forladt som jeg!“ — halvt nedslog ham —
Dog, mens hans Blyhed med hans Æmhed stred,
Uspurgt han satte sig ved hendes Side
Og sagde: „Jeg kom hid at tale til Dig,
Om hvad han ønskede, din Husbond, Enoch,
Sagt har jeg altid, at i ham Du valgte
Den Bedste af os To, en kraftig Mand;
Thi hvor han fæstede sit Hjerte, der
Han brugte og sin Haand til at udføre
Den Ting, han vilde, og fuldendte den.
Og hvorfor drog han denne lange Vei
Og lod Dig ene? Ei for at see Verden,
Og ei til Lyst. Nei, for at samle Midler
Til at forskaffe sine Børn en bedre
Opdragelse, end Han og Du har nydt, —
Det var hans Ænske. Kommer han igjen,
Det vilde smerte ham, at finde her

De dyrebare Morgentimer tabte.
Det vilde pine ham selv i hans Grav,
Ifald han kunde vide, at hans Børn
Løb vilde om, som Føllene paa Heden.
Saa, Annie, har vi ikke kjendt hinanden
Vort hele Liv? Dyrt jeg besværger Dig
Ved al den Kjærlighed, Du bærer til
Ham og hans Børn, — siig mig nu ikke nei! —
Thi, hvis Du vil, naar Enoch kommer hjem,
Kan han betale mig — ifald Du vil —
Annie, jeg er jo rig, og har fuldtop —
Lad mig nu sætte dine Børn i Skole,
Det er den Gunst, jeg kom at bede om!“

Da svared Annie, end mod Væggen vendt:
„Jeg kan ei see Dig i dit Ansigt, Philip!
Jeg synes vist saa taabelig, saa svag.
Da Du kom ind, min Sorg nedbrød mig fast,
Og nu jeg troer din Godhed gjør det samme.

Men Enoch lever; det mig bæres for:
Han skal betale Dig, — Guld kan betales,
Ei Godhed saasom din.“

Og Philip spurgte:
„Du giver mig da Lov til dette, Annie?“

Her vendte hun sig om, stod op og fæsted
De vaade Øine paa ham, lod dem dvæle
Et Øieblik vel paa hans milde Aasyn,
Bad Gud velsigne ham, greb saa hans Haand
Og trykked den med Lidenskab, — gik derpaa
Ud i den lille Have bagved Huset. —
Men han gik hjemad med opløftet Sind.

Nu satte Philip Børnene i Skole,
Dem købte Bøger, og paa hver en Viis,

Som En, der gjør sin Pligt mod sine Egne,
Han sørged for dem. Skjøndt for Annies Skyld
Og vel af Frygt for Stedets Folkesnak
Han ofte nægted sig sit Hjertes Ønske
Og sjelden traadte over hendes Tærskel;
Dog sendte han med Børnene helt ofte
Smaagaver: Haveurter, sjelden Frugt,
De første, sidste Roser fra hans Hæk,
Og stundom, under et og andet Paaskud
Til Skjul for Hjælpen, fint og udsøgt Meel
Ifra hans Mølle, som paa Heden suste.

Men Philip ei udgrunded Annies Sind.
Knap kunde hun, naar han kom hende nær,
Faae frem et afbrudt Ord, at takke ham —
Vel just fordi at hendes Hjerte var
Saa fuldt af grændseløs Taknemlighed.
For hendes Børn var Philip Alt i Alt,

Fra fjernest Krog af Gaden rendte de
Imod ham, for at faae hans Velkomsthilsen
De hersked i hans Huus og i hans Mølle,
Hans Øre, ei hans Taalmod, trætted de
Med deres Barnesorger, Barneglæder.
De hang sig om hans Hals, de leged med ham
Og kaldte ham: „Fa’er Philip.“ Philip vandt
Som Enoch tabte, thi for dem stod Enoch
Utydelig, som i et Syn, en Drøm —
Svagt, som en Skikkelse, der skimtes fjernt
I Morgendæmringen ved Enden af
En lang Allee gaae hen, man veed ei hvor.
Og ti Aar saadan rulled fremad, siden
Enoch forlod sit Hjem, sit Fødeland —
Men intet Budskab end om Enoch kom.

En Aften hændte det, at Annies Børn
Fik Lyst at gaae med andre op i Skoven,

At plukke Nødder; Annie vilde selv
Gaae med dem did. Da bad de og for Philip,
For „Fader Philip,“ som de kaldte ham;
Ham fandt de i hans Mølle, hvid af Meel
Som Arbeidsbi af Blomsterstøv, og sagde:
„Kom med os, Fader Philip!“ Først han nægted,
Men da nu Børnene greb fat i ham,
Han loe, og føied villigt deres Ønske;
Thi var ei Annie med dem? — Og de gik.

Men efter at de halvt var stegne op
Ad tunge Bakke, did hvor Skovens Rand
Brat vifter ned mod Hulningen, hun sank
Afkraftet ned, og sukked: „Lad mig hvile!“
Saa Philip blev hos hende, veltilfreds,
Mens alle Børnene med Jubelskrig
Foer bort ifra de Ældre, og med Larm
Nu styrted gennem Hasselkrattet ned

Til Bunden, spredte sig, og bøied eller
Afbrod de smekkre Grene, for at rive
De brune Nøddeklaser af, og skreg
Og raabte til hinanden gennem Skoven.

Men Philip, skjøndt han sad ved hendes Side,
Fast glemte hendes Nærhed, husked blot
Hin mørke Time her i denne Skov,
Da som et saaret Dyr han krøb i Skygge.
Til sidst han sagde dog, mens han opløfted
Sin ædle Pande: „Annie, hører Du
Hvor lystige de ere hist i Skoven? —
Træt, Annie?“ thi hun talte ei et Ord.
„Siig, er Du træt?“ Men hendes Ansigt var
Paa hendes Hænder sjunket ned. Ved dette
Han følte som en Harme stige i sig:
„Forlist er Skibet,“ sagde han, „forlist;
Ei meer om det. Vil Du da dræbe Dig

Og ganske gjøre dem forældreløse?“

Og Annie svared: „Ei derpaa jeg tænkte,
Men jeg ei veed hvorfor: de glade Stemmer
Forvolde, at jeg føler mig saa ensom!“

Da rykked Philip nærmere og sagde:
„Annie, jeg har Noget paa mit Hjerte,
Og det har været der saalænge nu,
At, skjøndt jeg veed ei, naar det kom derind,
Jeg føler det maa ud tilsidst. O, Annie!
Alt Haab er ude nu, al Mulighed,
At Han, som Dig forlod for ti Aar siden,
End skulde leve; altsaa, lad mig tale.
Det gjør mig ondt, at see Dig trængende,
Jeg kan ei hjælpe Dig saa fuldt jeg vil,
Hvis ei — man siger Kvinderne see skarpt —
Maaskee Du veed alt hvad jeg sigter til —
Jeg ønsker Dig til Viv! For dine Børn

Jeg vilde gjerne være og en Fader, —
Jeg troer, de elske mig som Fader alt,
Og jeg er vis paa, at jeg elsker dem
Som var de mine Egne. Og jeg troer,
At var Du først min Hustru, kunde vi
Selv efter alle disse mørke Aar
Vel endnu blive dog saa lykkelige,
Som Gud forunder nogen Skabning her.
Tænk paa det — jeg er rig, har ingen Slægt,
Mig tynger ingen Byrde, ingen Omsorg,
Undtagen Omsorgen for Dig og Dine —
Og vi har kjendt hinanden hele Livet,
Jeg har Dig elsket længer end Du veed.“

Da svarede hun ham, og ømt hun talte:
„Som Herrens gode Engel har Du været
For os og for vort Huus, Gud signe Dig!
Gud lønne Dig for det med noget Bedre,
Og Nogen mere lykkelig end jeg.

Kan En vel elske tvende Gange? Kan
Du blive elsket nogentid som Enoch?
Hvad er det Du begjærer?“ Philip svared:
„Jeg er fornøiet med at blive elsket
Lidt efter Enoch.“ „O!“ hun udbrød næsten
Forskrækket, „Kjære Philip! vent end lidet —
Hvis Enoch kommer — ak, det skeer vel ei —
Dog vent et Aar, et Aar er ei saa langt,
Vist om et Aar jeg bliver meer fornuftig,
O, vent end lidet!“ Philip sagde tungt:
„Som jeg har ventet hele Livet, Annie!
Kan jeg vel vente lidt endnu!“ „O nei!“
Hun raabte, „jeg er bunden, Du har nu
Mit Løfte, om et Aar — vil Du ei bie
Et Aar endnu, som jeg og bier mit?“
Og Philip svared: „Jeg mit Aar vil bie!“

Her Begge taug, til Philip saae mod Himlen
Og mærked sidste Skjær af sjunkne Dag

At vige bort fra Høien over dem.
Han frygted Nattekulden da for Annie,
Stod op og kaldte ned igjennem Skoven.
Op kom nu Børnene med deres Bytte;
Saa Alle gik til Havnen ned. Der standsed
Han lidt ved Annies Dør, gav hende Haanden
Og sagde blidt: „Hør, Annie! da jeg talte,
Var det din Svaghedsstund. Jeg havde Uret,
Kun jeg er altid bunden, Du er fri!“
Men Annie græd, og svared: „Jeg er bunden!“

Hun talte. Og som i eet Øieblik, —
Mens end hun gik omkring i Husets Gjerning,
Mens end hun dvæled ved hans sidste Ord,
At længer end hun vidste, havde han
Dog elsket hende — denne Høst flød sammen
Igjen med næste Høst, — og der han stod
Paany for hendes Aasyn, mindet hende
Om Løftet. „Er det alt et Aar?“ hun spurgte.

„Ja,“ sagde han, „saavist som Nødderne
 Igjen er modne, kom kun ud og see!“
 Men hun, hun holdt ham atter op. Der var
 Saameget at betænke — slig Forandring —
 Han maatte give hende end en Maaned,
 Hun vidste, hun var bunden — dog en Maaned,
 En Maaned blot endnu. Da sagde Philip
 Med hin livslange Hunger i sit Øie
 Og med en Stemme, dirrende af Kval:
 „Tag Dig kun Tid, o Annie, tag Dig Tid!“
 Og Annie kunde grædt af Medynk med ham,
 Men dog hun holdt ham op fra Dag til Dag
 Med mangel knapt antagelig Undskyldning,
 Og prøved saa hans Tro, hans lange Taalmod,
 Indtil et Halvaar atter gled forbi.

Men nu begyndte Byens Sladderhanke,
 Fortrydelige ved en feil Beregning,
 At hidses op, som om dem var skeet Uret:

Han gjækkes kun med hende, tænkte Nogle,
Og Andre, at hun holdt ham nu kun op
For desto sikkrere at fange ham;
Men Andre udloø hende vel og Philip
Som Taaber, der ei kjendte eget Sind;
Og En, hos hvem de onde Tanker hang
Som Slangeæg tilsammen, tyded haanligt
Paa Noget endnu værre. Hendes Søn
Var taus, skjøndt tidt hans Ønske laae i Blikket;
Men Datteren bestandig drev paa hende,
At dog hun skulde ægte denne Mand,
Som var dem Alle nu saa kjær, og derved
Faae løftet Huset op af Fattigdom.
Og Philips ellers sundhedsrøde Ansigt
Blev furet, blegt. Og alle disse Ting
Faldt haardt paa hende som Bebreidelser.

Til sidst en Nat det hændte, at som Annie
Ei kunde sove, bad hun ivrigen,

Bad om et Tegn: „Min Enoch, er han død?“
Da, sluttet ind af Nattens blinde Væg,
Holdt hun ei ud sit Hjertes bange Venten,
Men sprang af Sengen, tændte sig et Lys,
Greb i Fortvivlelse til Bibelen
Og slog den op, at finde der et Tegn.
Brat hendes Finger traf da paa den Text:
„Under et Palmetræ.“ Det var jo Intet,
For hende ingen Mening deri. Lukked
Saa Bogen til, og faldt i Søvn. I Drømme
Da saae hun Enoch sidde paa en Høj
Under et Palmetræ, i Solens Glands.
„O, han er død“, hun tænkte, „han er salig,
Han synger Hosianna i det Høie!
Hist straal'er jo Retfærdighedens Sol,
Og Palmegrenene er de, som Folket
I Zion strøede ud imens de raabte:
„Hosianna i det Høie!“ Her hun vaagned,
Tog rask Beslutning, sendte efter ham

Og sagde næsten vildt: „Jeg seer ei Grund
Hvorfor vi ikke skulde gifte os!“

„For Guds Skyld da,“ han svared, „for vor egen,
Hvis Du vil ægte mig, lad strax det skee!“

Saa holdt de Bryllup nu, og lystigt klang
De Kirkeklokker vel til deres Bryllup,
Men aldrig lystigt dog slog Annies Hjerter.
Et Fodtrin syntes hun der lød bestandig
Ved hendes Side, hvorhen end hun gik,
Og ikke vidste hun hvorfra det kom.
En sagte Hvisken lød i hendes Øre,
Hun vidste ikke hvad. Hun holdt ei af
At lades ene hjemme, heller ei
Hun voved sig alene ud. Hvad feiled
Da hende vel, naar hun ved Husets Dør
Helt ofte standsed nølende, med Haanden
Paa Klinken, som hun frygted at gaae ind?

Vel Philip troede her at vide Grunden:
Slig Frygt og Ængstelse var jo sædvanlig
I hendes Tilstand, thi hun var med Barn.
Men da nu dette hendes Barn var født,
Blev hun i dette ny, som selv fornyet;
Da fyldte den ny Moder hendes Hjerte,
Da blev den gode Philip hendes Alt,
Og nu hin dunkle Anelse svandt hen.

Og hvor var Enoch? — Heldigt seiled Skibet
„Den gode Lykke,“ skjøndt i Førstningen
Det i den spanske Sø blev haardt medtaget
Og næsten overvældet; dog det gled
Uskadt henover Verdens Sommerbelte.
Saa, efter lang Omtumlen omkring Cap
Og hyppig Skiftenom af Veir og Vind,
Det gled paany henover Sommervednen,
Hvor Himlens Aandepust kom blidt og stadigt,

Og førte det forbi de gyldne Øer
Til stille Ankerplads i Østens Havn.

Der handled Enoch nu paa egen Haand,
Og købte hine Tidens sjældne Sager,
Og til de Smaa en Drage helt forgyldt.

Hjemreisen var for Skibet mindre heldig:
Først stod dets Gallionsfigur vel rolig
Igennem stille Sø, Dag efter Dag,
Knap vaklende, og stirrende udover
Den lette Krusning om dens fulde Bryst.
Saa fulgte Havblik, derpaa Kastevinde,
Som længe drev det hid og did, tilsidst
En Storm, som under maaneløse Himmel
Jog Skibet, indtil efter Raabet: „Brænding!“ —
Skibbrudets Bragen kom — og Alle sank
Undtagen Enoch og end tvende Andre.

Den halve Nat drev disse da omkring,
Fast klamrede til Tougværk, brudte Stænger,
Til de mod Morg'nen stranded paa en Ø,
Vel rig, men ensom i et ensomt Hav.

De mangled Intet der til Livets Ophold:
Sød Frugt og store Nødder, kraftig Rod
Og mangt et Dyr, — saa vildt, at det var tamt —
Faldt let at tage, var det ei for Medynk.
Der, i en Klippekløft mod Søen vendt,
En Hytte bygged de med Palmer tækket,
Halv Hytte og halv Grotte. Der de Tre
Hensatte i et Overflodens Eden,
Med evig Sommer leved, mod i Hu.

Thi En, den Yngste, fast en Dreng endnu,
Haardt saaret i hin rædselsfulde Nat,
Tre Aar laae der imellem Liv og Død.

De kunde ei forlade ham. Da han
Var død, de tvende Efterladte fandt
En falden Stamme. Enochs Kammerat
Tog ubetænksom fat at hule ud
Det Træ ved Ild, paa Indianerviis,
Men faldt til Jorden, truffet af et Solstik.

Saa Enoch leved ene nu tilbage —
I de to Dødsfald læste han Guds: „Vent!“
Det spidse Bjerg med Skove op til Toppen,
Og Lierne, lig Veie op mod Himlen,
Den slanke Kokuspalmes Fjederkrone,
Insekter, Fugle, glimtende som Lyn,
Og glindsende Konvolvler, der sig snoed
Rundt om de stolte Træer, og saa løb helt
Mod Stranden ned, — den høie Purpurglød
Og Straaleglands fra Verdens brede Belte —
Alt dette saae han. Men hvad helst han vilde

Dog have seet: et menneskeligt Aasyn
Med venligt Blik — det kunde han ei see;
Og aldrig hørte han en venlig Stemme;
Kun hæse Skrig af Myriader Søfugl,
Kun Havets Brænding tordnende mod Revet,
Kun sagte Hvisken i de høie Træer,
Der grened sig og blomstrede i Zenith,
Hvadheller Fossefaldet af en Bæk,
Naar den fra Klippen styrted sig mod Havet —
Alt dette hørte han, imens han vandred
Langs Stranden, eller sad den hele Dag
I Grotten, som mod Søen vendte ud,
Der speidende med en Skibbrudens Længsel,
Om dog et Seil ei vilde vise sig.
Men intet Seil fra Dag til Dag, kun hver Dag
En tropisk Solopgangs ildrøde Spyd
Imellem Palmer, Bregner, Klippekløfter —
Kun Solens Brand paa Vandene mod Øst,
Kun Solens Brand paa Øen over ham,

Og Solens Brand paa Vandene mod Vest.
Saa Stjernehimlens store, blanke Kloder,
Og natligt Hav, der brølte end meer hult,
Saa atter Solopgangens røde Spyd —
Men intet Seil. —

Vel tidt, naar der han sad
Og vented eller syntes holde Vagt,
Saa stille, at det gyldne Fiirbeen standsed
Paa ham sit lynildsnare Løb — der skred
Hen for ham et Phantom, af mange Syner
Fra Hjemmet dannet, eller han fremmaned
Selv i sin Hu de kjendte Folk og Steder
Fjernt paa en Taageø hinsides Linien:
Hans Børn og deres Pluddren, Annie, Huset,
Den steile Gade, Møllen, Løvhækveien,
Paaafugletræet foran Herregaarden,
Hesten, han kjørte, Baaden, som han solgte;
Det kolde Morgengry paa dugvaad Hede,

Den sagte Regnskur, Lugt af visne Blade,
Og blygraa Bølgers dumpe Klagesuk.

Saa og engang det ringed i hans Øren,
Skjøndt svagt, dog lystigt — langt, langt i det Fjerne
Han hørte sine Kirkeklokkers Klang.

Da foer han op med Gru, skjøndt ei han vidste
Hvorfor han skjælv. — Og da nu atter hin

Forhadte, skjøne Ø laae for hans Blik, —

O! havde da hans arme Hjerte ei

Nu talt med Den, som dvæler overalt

Og ikke lader Nogen føle sig

Aldeles ene, som med Ham kan tale:

Vist var da Manden død af Ensomhed.

Saa over Enochs Hoved, tidlig graanet,

Soltid og Regntid kom, og gik og kom

Aar efter Aar. Hans Haab at see sit Eget,
At sætte Fod paa Hjemmets hellige Grund,
Var end ei slukket ud, da hans Forviisning
Med Et fik Ende. Thi et andet Skib
(Det mangled Vand) blev som „den gode Lykke“
Af falske Vinde drevet fra sin Kurs
Hen til hans Ø, og kjendte Pladsen ei.
Men Styrmanden ved Daggry havde gjennem
En Rift i Taagen, som omsvøbte Øen,
Seet stille Vand fra Klippen flyde ned.
Da sendte de iland en Baad, hvis Mandskab
Adspredte sig, at søge Strøm og Kilde,
Og fyldte stille Kyst med høie Raab.
Ned fra sin Klippekløft skred Eremiten,
Langhaaret og langskjægget, brun af Solen,
Fast ikke som et Menneske at see til,
Helt sælsomt klædt, og ivrigt mumlende
Utydelige Lyd, som Idiot.
Han gjorde Tegn til dem, de vidste ei

Om hvad, dog førte han dem sikkert hen
Til Stedet, hvor det friske Vand nedflød.
Og alt som han kom ind blandt Folkene
Og hørte deres Tale, see, da løstes
Hans længe bundne Tunge, saa han kunde
Snart gjøre sig forstaaelig for dem.
Da Fadene var fyldte, tog de ham
Ombord med sig, og den Fortælling, han
Afbrudt fremstammede, først neppe troet,
Men siden meer og meer — ja, den forbaused
Og smelted alle dem, som lytted til den. —
De gav ham Klæder og fri Reise hjem.
Dog tidt med Mandskabet arbeided han,
Og rysted Eneboervanen af sig.
Ei nogen af dem var fra Enochs Egn,
Og kunde ikke, hvis han spurgte dem,
Ham svare paa hvad helst han vilde vide.
Kjedsommelig var Reisen, — lange Ophold —
Thi Skibet knap sødygtigt var; men stedse

Hans Tanke fløi foran den dovne Vind
Mod Hjemmet. Endelig en Nat, da Maanen
Bag tynde Skyer seiled, inddrak han,
Ret som en Elsker, gjennem alt sit Blod
Den friske, den dugvaade Morgenaande
Fra Englands Enge, ført af Vinden over
Dets blege Klippevold. Den samme Morgen
Skjød Skibets Officerer og dets Mandskab
En liden Sum tilsammen, gav ham den,
Af Medynk med den arme Mand. Saa styred
De op langs Kysten, og landsatte ham
I samme Havn, hvorfra han engang seiled.

Der talte Enoch ei et Ord til Nogen,
Men vandred hjemad. Hjem! — ak, havde han
Endnu et Hjem? — Lys var den Aftenstund,
Solklar, men kold, indtil fra hver en Kløft,
Som med en Havn sig aabned ud mod Søen,

Havtaagen rulled ind og svøbte Alt
I Graat, og dækked Landeveien forud,
Og lod paa hver dens Side kun tilsyne
En Bræm af visnet Kratskov eller Græsgang.
Paa næsten nøgne Træ Rødkjelken peb
Utrostelig, og gjennem vaade Taage
Det visne Blad med døde Vægt faldt ned.
Alt tættere blev Rusket, Dunkelheden
Meer dyb — tilsidst han syntes, at en stor
Usikker Lysning dæmred gjennem Taagen
Imod ham, og han kom til Stedet nu.

Der listed han sig langsomt ned ad Gaden,
Med Hjertet tungt af Anelser om Ondt,
Med Blikket heftet stivt paa Gadens Stene,
Indtil han naaede Huset, hvor hans Annie
Før havde levet, havde elsket ham,
Og hvor hans Børn i hine lykkelige,

Ak, nu saa fjerne syv Aar, vare fødte.
Men da han der nu ei fandt Lys, ei Ly —
(En Salgsplakat kun glimted gjennem Taagen)
Han sneg sig videre, idet han tænkte:
„Død maa hun være, eller død for mig.“

Ned til den trange Havneplads han gik,
At søge der et Herberg, kjendt fra før:
Et Huus af gammelt Bindingsværk saa støttet,
Saa ormædt, saa forfaldent, at han tænkte
Det kunde være borte. Men kun Værten
Var ikke meer — hans Enke, Miriam Lane,
Med liden Fordeel der holdt Værtshuus nu.
Forhen et Tilholdssted for drukne Søfolk,
Det var nu mere stille, havde dog
Endnu en Seng for trætte Vandringsmand.
Der hviled Enoch taus i mange Dage.

Men Miriam Lane var god og snakkesalig,
Lod ham ei Ro, men brød tidt ind til ham,
Fortalte ham blandt andet Byens Nyt, —
Thi hun ei kjendte ham, han var jo nu
Saa nedbrudt, solbrændt, og saa sammenkrummet,
— Fortalte ham Historien om hans Huus,
Hans Yngstes Død, hans Annies Fattigdom,
Om hvordan Philip satte hendes Børn
I Skole, om hans lange Beilen, og
Om hendes sene Ja og Giftermaal,
Samt om, naar Philips første Barn blev født.
Ved alt Det gik der over Enochs Ansigt
Ei mindste Skygge, ingen Trækning. Havde
En Tredie her seet til, han maatte sluttet,
At Enoch følte hin Fortælling mindre,
End hun, som den fortalte. Ikkun da
Hun endte saa: „Enoch, den stakkels Mand!
Var nu forglemt, fortabt;“ da rysted han
Med bitter Smerte dog sit isgraa Hoved,

Og gjentog mumlende: „Forglemmt! fortabt!“
Igjen han hvisket stille hen: „Fortabt!“ —

Men Enoch brændte dog af Længsel efter
At skue hendes Aasyn end engang:
„Hvis jeg blot kunde see det søde Ansigt
Og vide, hun er lykkelig!“ Den Tanke
Forfulgte, pinte ham, og drev ham ud
En mørk Novemberaften, op til Høien.
Der satte han sig og saae ned paa Alt;
Der tusind Minder, uudsigelige
For Sorg og Smerte, rulled ind paa ham.
Lidt efter lidt den røde Firkant af
Et oplyst Vindve, der saa hjemligt straaled
Fra Bagsiden af Philips Huus, ham lokked,
Saa sært og mægtigt, som naar Baalets Glød
Tiltrækker Fuglen, der forbi det flyver,
Til rasende den slaar sin Vinge mod det,
Og styrter træt og brændt i Flammerne.

Thi Philips Bolig vendte ud til Gaden,
 Det sidste Huus mod Landsiden. Men bagtil
 Der var en lille Have i en Firkant,
 Hvorfra en Laage førte ud paa Heden.
 I Haven stod et gammelt Taxustræ,
 Rundtom den løb en Gang belagt med Gruus,
 Og midt igjennem den en lige Sti.
 Men Enoch skyede den lige Vei,
 Og listed sig langs Gjærdet, hen bag Træet,
 Og derfra saae han nu, hvad meer han burde
 Vel have skyet, hvis en Sorg som hans
 End kunde blive værre eller bedre.

Thi Kar og Sølvtoi skinned paa den blankt
 Polerte Hylde, muntert lyste Arnen, —
 Og der, paa høire Haand af Arnen, saae han
 Nu Philip, den engang forsmaaede Beiler,
 Rødmusset, svær, med Barnet paa sit Knæ.

Og over ham, den anden Fader, bøied
En Ungmø sig, en anden Annie Lee,
Kun yngre, høiere, med lyse Haar;
Sin Haand hun holdt opløftet, og fra den
Neddingled der en Baandstump med en Ring,
Til Leg for Glutten, som med buttet Arm
Forgjæves greb derefter; og de loe.
Og hist, paa venstre Haand af Arnen, saae
Han Moderen, hvis Blik tidt søgte Barnet,
Mens nu og da hun vendte sig, at tale
Med ham, den voxne Søn, som høi og stærk
Ved hendes Side stod. Hvad hun ham sagde,
Vist maatte hue ham, thi glad han smilte.

Nu, da den døde, gjenopstandne Mand
Her skuede sin Viv, ei mere hans,
Saae Barnet, som var hendes, ikke hans,
Paa Faders Knæ, saae hele denne Varme

Af Hjemmets Fred, saae sine egne Børn
Høitvoxne, skjøne, og derhos hin Anden
Som Herre over al hans Ret og over
Hans Børn, ja over deres Kjærlighed —
O da, — skjøndt Miriam havde sagt ham Alt,
Han skjalv og vakled dog, fordi de Ting,
Som sees, vel have mere Magt, end hørte.
Han maatte holde sig ved Grenen, frygted
For at udbryde i et rædsomt Skrig,
Der i et Øieblik, lig Domsbasunen,
Adsplitte vilde denne Arnes Lykke. —

Han vendte derfor om, som Tyven sagte,
At ikke Gruset skulde knirke under
Hans Fod, og støtted sig langs Havegjærdet,
At ei han skulde svimle, falde om
Og blive funden, — krøb saa hen til Porten
Og aabned den, og lukkede den atter

Saa sagte som en syg Mands Kammerdør,
Og kom saa ud paa Heden.

Der han vilde
Nu have knælet, men hans Knæer var
For svage, saa han faldt forover brat,
Grov sine Fingre i den vaade Jord,
Og bad:

„For haardt at bære! — o, hvi tog
De mig fra Øen hist? o gode Gud!
O, Gud Almægtigste! min Frelser, Du,
Som har opholdt mig paa min øde Ø,
Ophold mig, Fader, i min Ensomhed
Endnu lidt længer! Hjælp mig, giv mig Kraft
Til ei at sige hende, jeg er her,
At aldrig lade hende vide det!
Hjælp mig, at jeg ei bryder hendes Fred.
Dog, mine Børn — maa jeg til dem ei tale?
De kjende mig jo ei. Jeg vilde kun

Mig selv forraade. Aldrig. — Intet Kys
For mig som Fader! Pigen, hun er dog
Saa lig sin Moder, og hin Dreng, min Søn!“

Her Ord og Tanke svigted ham en Stund,
Han laae som død; men da han reiste sig
Og gik tilbage til sit tomme Hjem,
Den hele lange, trange Gade gjennem,
Han gjentog i sit trætte Hoved stedse,
Alt som et Omkvæd paa en gammel Sang:
„Ei tale, aldrig maa hun vide det!“

Han var ei helt ulykkelig. Hans Forsæt
Nu bar ham oppe, og hans Sjæl holdt Livet
Ved Troens Kraft, og ved ihærdig Bøn,
Dybt fra en Livsens Kilde i hans Indre,
Der vælded op igjennem Verdens Kval

Lig søde Vandspring midt i salte Hav.
„Hin Møllers Hustru, som Du talte om,“
Saa sagde han en Dag til Miriam Lane,
„Siig mig, mon hun da ikke ængstes for
At hendes første Mand endnu kan leve?“
„Jo,“ svared Miriam, „stakkels Sjæl! Angst nok!
Saa, kunde I berette hende, at
I havde seet ham død, — ja vel det vilde
Vist bringe hende Ro.“ Men Enoch tænkte:
„Naar Gud har kaldt mig, skal hun vide det!
Jeg vente vil Hans Tid.“ Og han tog fat
Paa Arbeid nu, at vinde Livsophold,
Da han foragted Betlen. Fast til Alt
Sin Haand han kunde bruge. Bødker var han
Og Tømmermand, og gjorde Fiskernet
For Baadsfolk, eller hjalp at lade, losse
De svære Fartøier for hin Tids Handel.
Saa vandt han vel nødtørftigt Ophold selv;
Men da han kun arbeided for sig selv,

Stræb uden Haab — var der ei Liv i det,
Hvorved han kunde leve. Og som Aaret
Igjen omrulled, til det mødte Dagen,
Da Enoch var vendt hjem, der kom en Mathed
Blidt over ham, en venlig, stille Sygdom,
Der svækkede ham gradviis, til han ei
Arbeide kunde meer, men fængsledes
Til Stuen først, saa til sin Stol, tilsidst
Til Sengen. Og han bar sin Sygdom freidigt.
Forvist den Strandede paa Vraget seer
Ei gladere igjennem Brændingen
At Baaden nærmer sig, der bringer Haab
Om Frelse for det Liv, han næsten opgav,
End Enoch skued Dødens Morgendæmring
At komme nær, og Slutningen paa Alt.

Thi gjennem denne Dæmring glimtede
Et venligt Haab for Enoch, thi han tænkte:

„Naar jeg er borte, da hun vide maa,
 At jeg har elsket hende til det Sidste.“
 Han kaldte lydt paa Miriam Lane og sagde:
 „Hør nu en Hemmelighed, Kvinde! Sværg
 Dog før jeg siger den, paa Biblen sværg,
 At Du ei aabenbarer den for Nogen,
 Før Du har seet mig død.“ „Død,“ raabte nu
 Den gode Kone, „hvad er det for Snak?
 Jeg vædder, Mand! vi skal nok faae Dig rask!“
 „Sværg,“ vedblev Enoch strengt — „paa Bogen
 sværg!“

Og Miriam, halvt forskræmt, paa Bogen svor.
 Da fæsted Enoch sine dybgraa Øine
 Paa hende skarpt, og spurgte: „Har Du vel
 Kjendt Enoch Arden her fra denne By?“
 „Kjendt ham!“ hun svared, „ja, i Frastand vel;
 Ak ja — jeg mindes nok hvorledes han
 Kom ned ad Gaden, holdt sit Hoved høit,
 Og brød sig ei om nogen Anden, han.“

Langsomt og sorgfuldt Enoch svared hende:

„Lavt er hans Hoved nu, og Ingen bryder

Sig nu om ham. Jeg tænker, jeg har ei

Tre Dage meer igjen at leve i, —

Jeg er den Mand.“ — Her brød nu Konen ud

I et halv vantro, halv krampagtigt Skrig:

„I, Arden! I? — Nei, vist han var en Fod

Vel høiere, end I.“ Men Enoch sagde:

„Min Gud har bøiet mig til hvad jeg er,

Min Sorg, min Ensomhed har ædbrudt mig;

Dog, desuagtet, viid: jeg er den Mand,

Som ægted — ak, det Navn er to Gang blevet

Forandret, — jeg er Den, som ægted hende,

Der nu har giftet sig med Philip Ray.

Sid ned, og hør!“ Nu han fortalte hende

Om Reisen, om sit Skibbrud, Eneliv,

Sin Hjemkomst, om hvordan han havde seet

Til Annie ind, — om sin Beslutning, om

Hvordan han havde holdt den. Alt som Kvinden

Ham hørte, hendes lette Taarer strømmed,
Mens i sit Hjerte stadigen hun brændte
Af Higen efter strax at fare ud
Og fylde hele Byen op med Raab
Om Enoch Arden og hans Lidelser;
Men edbunden og kuert holdt hun sig,
Og sagde blot: „I seer dog Eders Børn
Før I gaaer bort? O, lad mig hente dem!“
Saa reiste hun sig ivrig, for at bringe
Dem ned, thi Enoch hang et Øieblik
Ved hendes Ord; — men derpaa svared han:
„Kvinde, forstyr mig ei nu paa det Sidste,
Men lad mig ved mit Forsæt til jeg dør.
Sid ned igjen! mærk mine Ord, forstaa mig,
Mens jeg kan tale: Jeg besværger Dig,
Saasnart Du hende seer, siig at jeg døde
Velsignende og bedende for hende,
Og at jeg elsked hende, trods den Skranke,
Der er imellem os, saa høit som da

Hun lagde ned sit Hoved tæt ved mit!
Og siig min Datter Annie, hvem jeg saae
Saa lig sin Moder, at mit sidste Suk
Var en Velsignelse og Bøn for hende;
Og siig min Søn, jeg signed ham i Døden.
Siig Philip, at jeg og velsigned ham,
Han mente det dog godt kun med os Alle.
Men dersom mine Børn, der neppe kjendte
Mig levende, dog skulde ønske nu
At see mig død, — velan, saa lad dem komme,
Jeg er jo deres Fader. Hun maa dog
Ei komme, thi mit døde Ansigt vilde
Kun siden altid staae for hendes Blik.
Og nu, der er kun En af alle Mine —
Som vil mig favne i den anden Verden,
— See, dette er hans Haar. Hun klippede
Det af og gav mig det, og jeg har baaret
Det paa mig alle disse Aar, og tænkte
At tage det og med mig i min Grav,

Har dog nu skiftet Sind, thi jeg skal see ham,
Min lille Dreng, i Salighed; saa derfor,
Naar jeg er borte — tag, — giv hende dette,
Det kan maaskee dog trøste hende lidt,
Det vil og være hende til et Tegn,
At jeg er Enoch.“

Her han endte. Miriam
Med slig en Ordstrøm svared, loved Alt,
At end engang han fæsted streng sit Blik
Paa hende, og igjentog Alt, han ønsked,
Og atter loved hun, at gjøre saa.

Den tredie Nat derefter, medens Enoch
End slumred bleg og stille der, og Miriam
Sad ved hans Seng imellem Søvn og Vaagen,
Der kom saa lydelig en Røst fra Havet,
At alle Husene ved Havnen skjalv.
Han vaagnede — han reiste sig — han bredte

Ud sine Arme — raabte høit og stærkt:

„Et Seil! et Seil! Nu er jeg frelst!“ —

Og derpaa

Han faldt tilbage, talte ikke meer.

Saa foer den stærke Heltesjæl da hen.

Og da man ham begrov, den lille By

Ei havde seet meer pragtfuld Jordefærd.

